

UNIVERSITATEA

LUNI, 13 SEPTEMBRIE, 21:00
LIGA I, ETAPA A VIII-A

SEPSI

MUȘCĂTURA DRĂGONULUI

În cultura chineză există o creatură mitologică numită Pixiu, cu cap de dragon și corp de leu. Pentru câteva minute, la finalul derby-ului cu Rapid de la București, am avut ocazia să vedem pe viu un astfel de erou care credeam că sălășluiește doar în imaginații. Elvir Koljic a adus victoria cu un șut-bombă de la 25 de metri și vrea să redevină acel „Goljic” din primul sezon la Știința. Citiți un interviu de colecție (primul pe larg oferit de golgheterul bosniac) în interiorul acestui program de meci. Tot acolo, găsiți o fotografie de excepție cu lunetistul pregătindu-și ținta, cu câteva sutimi de secundă înainte ca peluza oaspeților și Oltenia toată să explodeze de fericire.

KOLJIC:

„Nu mă consider deloc un om ghinionist! Le multumesc mult suporterilor și prietenilor din România care mi-au fost aproape în momentele grele”

ELVIR KOLJIC este un tip care preferă să vorbească pe teren. În cei trei ani în România, a învățat limba română la un nivel acceptabil spre bun, însă tot evită să o folosească în public și de aceea îl vedeți foarte rar spre deloc la interviuri. Altfel, tot acest interviu a fost luat în limba română, atât întrebările noastre cât și răspunsurile lui Elvir. Am încercat să păstrăm cât mai naturală exprimarea pe alocuri nesigură, dar în același timp sinceră și naturală a lui Koljic, așa că urmează să citiți o transcriere relativ fidelă (și fonetică) a discuției, care sperăm că a păstrat cât mai mult din farmecul conversației originare.

Salut, Elvir! Toată lumea ar vrea să știe cât de bine vorbești în românește, în primul rând, pentru că nimeni nu te-a auzit vorbind.

Nu vorbesc chiar foarte bine, dar mă înțeleg cu colegii și prietenii, ca să zic așa. Nu știu dacă știu să vă răspund și vouă, vedem... *(râde)*.

Ai naționalitate bosniacă, dar ești născut în Spania. Care este povestea familiei tale?

Da, frate... În timpul războiului se întâmpla, familia mea a plecat acolo, în Spania, în acei ani, de teamă. Nu au stat mult, ne-am întors imediat când războiul s-a terminat, dar nici eu nu mai știu... Nu știu prin ce au trecut exact, aveam trei ani când ne-am întors, dar ușor sigur nu le-a fost.

Te consideri un om ghinionist?

Absolut deloc. În viața oricui sunt momente mai bune și mai rele. În a mea cred că au fost mai ales momente bune și sunt recunoscător pentru tot.

Cine au fost oamenii care ți-au fost cei mai apropiați în lunile în care nu ai jucat și cărora vrei să le mulțumești acum?

În primul rând mi-a fost aproape familia mea. În al doilea, m-au sprijinit oamenii de aici, din Craiova: suporterii, colegii, oameni din club, i-am simțit pe toți aproape. Le mulțumesc mult.

Cum ți s-a părut România în primele zile când ai fost aici și cum ți se pare acum?

Nu prea știu ce să zic, pentru că lumea din România a fost mereu la fel: foarte primitoare, foarte prietenoasă, toți oamenii de aici s-au purtat frumos cu mine. Dar în primul an mi-a fost mai ușor pentru că aveam mulți fotbaliști din zona mea (*nota noastră – din fosta Iugoslavie*) și na, mă înțelegeam bine cu ei. Dar a fost și o perioadă mai grea de atunci, mai ales cu accidentările, iar acum mă simt mult mai bine.

De ce ai ales Universitatea Craiova în 2018, cine sau ce te-a convins să vii aici?

Eu mă întorsesem în Bosnia din Polonia, unde am jucat puțin timp. Îmi amintesc că după exact 7 meciuri a venit oferta de transfer. Sincer, nu știu exact cum s-a întâmplat, dar eu cred că a venit Mangia în Bosnia și a vorbit cu managerul meu de acolo. Totul era ca la carte, cu contractul deja făcut, tot... Când am văzut, m-am interesat și eu de Universitatea, vă dați seama. Primul lucru pe care l-am văzut a fost stadionul (*râde*), era senzațional. Apoi am găsit mai multe lucruri despre club și despre suporterii, am văzut ce echipă importantă e, și am zis „bun, aici merg!”. Mă bucur că am luat acea decizie, nu am greșit să vin la Craiova.

Ești acum în formă maximă sau va mai dura până te vom vedea la 100%?

Eheee... Știu că vreți să mă vedeți toți ca înainte, și eu vreau. Dar e greu, nu pot să fiu chiar 100% după aproape 10 luni fără fotbal. Eu de simțit mă simt foarte bine, însă am nevoie de puțin mai mult timp ca să revin la forma maximă.

Care sunt cei mai buni prieteni ai tăi din echipă și ce faceți când vă întâlniți în timpul liber?

(pare bucuros că l-am întrebat, zâmbește) Ooo, Ivanov și Baiaram sunt cei mai buni dintre prietenii mei de aici, care sunt mulți! Iar în timpul liber ne jucăm Call of Duty, ce să facem? *(râde)*. Bine, nu numai asta, mai ieșim și prin oraș, mai stăm de vorbă... Dar mă înțeleg bine cu toată lumea, nu doar cu ei, îmi place aici.

Cum crezi că s-ar numi un film sau o carte despre viața ta?

Habar nu am! Vă las pe voi să dați titluri, că vă pricepeți mai bine decât mine. Eu joc fotbal!

Ce fotbaliști celebri îți plac și cu cine crezi că te-ai compara, ca stil?

Preferanții mei sunt Dzeko, Ibrahimovic și Ronaldo cel gras. Nu știu cât de mult mă compar cu ei, dar cred că un vârf de atac perfect trebuie să aibă puțin din fiecare.

Apropo de Edin Dzeko, el are deja 35 de ani. Speri să fii viitorul titular din atacul Bosniei, odată ce el se va retrage?

Dzeko e un fotbalist extraordinar, dar și un om extraordinar, am ajuns să-l cunosc bine la Națională. Legat de ce se va întâmpla când se va retrage, da, eu sper să îi pot lua locul, dar mai e mult până acolo. Înainte de asta trebuie să joc mult mai bine la Universitatea.

Care consideri că este cel mai frumos gol pe care l-ai marcat pentru Știința?

Pentru mine, cel mai frumos a fost cu Viitorul, din acel 3-1, când am revenit de la 0-1. Atmosfera a fost superbă, stadionul era aproape plin, iar eu veneam tot așa, după o accidentare. Și cred că și execuția a fost una specială.

La care meci te-au impresionat cel mai mult suporterii Universității și de ce?

Chiar nu pot alege doar un meci, suporterii mă impresionează în fiecare zi. Dar cu cel mai mare drag îmi amintesc de primul meu meci aici, vă dați seama... Era chiar cu Dinamo, am bătut cu 3-0 și eu am dat primul gol, iar publicul a fost fantastic. Fantastic!

Sepsi este cunoscută ca o echipă dură. Ce părere ai despre fundașii lor centrali, crezi că-i vei depăși?

Nu știu dacă e o echipă dură, eu știu că e o echipă foarte bună, cu jucători de calitate. Va fi un meci foarte greu, așa cum au fost toate împotriva lor, o luptă. Însă jucăm acasă, cu fanii noștri în tribune, și suntem obligați să luăm 3 puncte. Dacă îi voi depăși eu pe fundași sau alți colegi ai mei, asta contează mai puțin.

Ce emoții ai simțit când ai marcat golul victoriei în derby-ul cu Rapid?

Greu de explicat în română... (*râde*) Au fost foarte multe emoții în același timp, am fost copleșit... Cred că s-a și văzut din reacția mea. A fost un gol foarte important pentru mine și pentru echipă, într-un meci foarte important.

Ce părere ai despre Jovan Markovic? Crezi că ați putea juca amândoi în atac mai des sau doar în situații speciale cum a fost cea cu Rapid?

Markovic e un jucător foarte bun, frate, foarte bun și va fi și mai bun de atât! Are doar nevoie de experiență, însă se vede că are calitate. Legat de jocul nostru împreună, normal că putem juca împreună, cum să nu? S-a văzut și cu Rapid, dar până la urmă Mister decide cine și cum joacă,

deci pe el trebuie să-l întrebați.

De ce ți se zice Dragonul în presă? Colegii au altă poreclă pentru tine?

Nu știu de ce Dragonul, tot voi mi-ați zis așa! *(râde)*. Dar îmi place că lumea mă alintă, chiar nu prea contează cum, important e că mă simt apreciat și iubit aici.

Care-i cel mai frumos cuvânt pe care-l știi în limba română și de ce îți place?

Gooooool! *(râde)*

Un mesaj pentru suporterii care citesc acest interviu.

Le mulțumesc mult pentru că i-am simțit foarte aproape când mi-a fost greu, în perioadele de accidentări, în special la ultima. Au fost foarte implicați, mereu s-au interesat de starea mea și asta a însemnat foarte mult pentru mine.

65 de ani de la Ziua Z a fotbalului românesc

Exact acum 65 de ani, la Sfatul Popular din Bistreț, dădeau buzna pe ușă o femeie și un bărbat trecuți de a doua tinerețe, dar cu o sclipire de candoare și bucurie în ochi. Erau bunicii lui Ilie Balaci și veniseră să-l declare pe nou-născutul Iliuță, la cinci zile după nașterea propriu-zisă a copilului, care avusese loc de fapt pe 8 septembrie. Pe lângă fericirea din priviri, bunica trebuie c-avea o căutătură muștrătoare, iar bunicul una ușor vinovată. El era cel care trebuia să-l fi declarat deja pe Ilie, chiar din ziua nașterii lui, dar se luase, în mod pur oltenesc, cu bucuria nemăsurată, spre nemulțumirea soției. Dar actele-s acte și cu legea nu te poți tocmi, așa că oficial, în buletin, Ilie Balaci a apărut mereu ca născut în acea zi când bunicii săi veniseră să-l declare: pe 13 septembrie 1956, cu 5 zile după venirea lui reală pe lume și cu 65 de ani înainte de meciul de astăzi.

Aveau să mai treacă ceva ani până când bunicul să-și spună, probabil, că a știut el ce-a știut, când s-a bucurat 5 zile și 5 nopți, după nașterea nepotului.

Pentru că nepotul lui nu avea să fie un oarecare. Nu după mult timp, nepotul puneă pe harta României și a lumii Bistrețul, un sat până atunci uitat de timpuri din lunca Dunării, străjuit la sud, până la fluviu, de un lac care pentru oamenii din zonă e în același timp binefacere și, uneori, la inundații mai ales, blestem. De altfel, dacă te afli în Bistreț și faci câțiva pași spre nord, ajungi în scurt timp la Bârca, o altă localitate cu rezonanțe puternice pentru olteni, deoarece e locul unde a copilărit și trăit o bună bucată de timp Adrian Păunescu. Dacă îți continui drumul și te ții opincile, nu la mult timp după ce ai părăsit Bistrețul și Bârca, vezi conturul de oraș adevărat și mare al Craiovei, cum odinioară îl văzuse și Marin Sorescu, cel care scria: „Craiova văzută din car e cel mai frumos oraș din lume / Rămân și acum încremenit când mă gândesc, îmi lasă gura apă”.

E de altfel drumul pe care l-a parcurs și copilul Ilie Balaci încă de foarte devreme: la 9 ani era deja legitimat la juniorii Universității. Ce a urmat în anii de la acea primă legitimare, majoritatea știți deja: cifrele, statisticile, dar mai ales amintirile pline de emoție ale oamenilor care l-au cunoscut sau măcar l-au văzut jucând, descriu un fotbalist fără egal. Dacă ceilalți doi monștri sacri ai României reprezentau rafinamentul absolut (Dobrin) și măiestria fulminantă (Hagi), Balaci a fost dintotdeauna descris de cei care l-au iubit nu drept un simplu om sau fotbalist, ci mai degrabă ca o descărcare miraculoasă de energie, atunci când își făcea apariția pe teren. Uneori era atât de rapid și de agil, încât aveai impresia că vezi doar niște zuluși blonzi plutind cu viteză amețitoare prin aer, cu o minge mereu aproape, dedesubtul lor. De acolo și una dintre poreclele date lui Balaci ulterior, printre altele care trădează la fel de multă dragoste și respect: Minunea Blondă. Cumva, Balaci puneă în acele sprinturi și slalomuri nebunești toată pasiunea și, uneori, chiar furia unei provincii sătule să fie uitată și dată la o parte.

Poate că de aceea a fost și atât de adorat. Când se întâlneau cu el prin Craiova, ori chiar în Bistreț sau București, cei mai mulți dintre cei care-l iubișeră și-l iubeau încă izbucneau în plâns. Unii își iubesc eroii ca pe părinți, însă nu și oltenii pe eroul lor. Ilie Balaci a fost dintotdeauna nu părintele, ci *fiul* cel mai iubit al Olteniei: oamenii se raportau la el ca la un copil adorat și etern. Chiar dacă devenise om în toată firea și chiar îmbătrânise, oamenii continuau să îl strângă de obraji sau își sprijine bărbiile tremurânde pe cârlionții aceia blonzi pe care i-a avut, așa cum a avut și candoarea caracteristică, până în ultima zi.

Au trecut 65 de ani de când s-a născut Ilie Balaci și doar 3 de când a devenit, în mod oficial, dar atât de trist pentru noi toți, un om dus, dar un nume nemuritor. Îți mulțumim pentru tot, Iliuță!

Sepsi OSK Sfântu Gheorghe

„Bestia nera” Grozavu, record pozitiv în duelurile cu Universitatea

- Sepsi a pierdut cel puțin 7 jucători pe care s-au bazat în sezonul trecut: Pavol Safranko și Andrei Dumiter au fost vânduți la Sundowns (Africa de Sud) și FCSB, iar Nouvier, Purece, Ștefan, Bouhenna și Lorand Fulop au plecat gratis. De asemenea, din lotul lui Sepsi nu mai face parte Claudiu Petrilă, revenit la CFR Cluj după împrumutul de sezonul trecut.
- Dintre noii veniți, cele mai solide achiziții par Ștefan Ashkovski (ultima oară la Botoșani), Hugo Sousa (Astra), Vitalie Damașcan (jucător din Republica Moldova, titular în prima ligă olandeză în ultimele două sezoane), Tsvetelin Chunchukov (Slavia Sofia, ultima oară la Clinceni), Petar Bojic (ultima oară Vojvodina), Rajko Rep (ultima oară TSV Hartberg), Nandor Tamas (împrumutat de la Academia Puskas) și Rareș Ispas (împrumutat de la CFR). Alte două nume cunoscute publicului român care au ajuns la Sepsi în această vară sunt Cristi Bărbuț (liber de contract, de la Craiova) și Kevin Luckassen (împrumutat de la Kayserispor), dar dintre ei doar Bărbuț a bifat o singură apariție, deocamdată, în acest sezon.
- Cinci jucători care au bifat prezențe la echipele lor naționale are Sepsi, dar doar doi sunt încă pe lista selecționarilor actuali: Vitalie Damașcan (Moldova) și Ștefan Ashvokvski (Macedonia de Nord, a jucat inclusiv împotriva României).
- Sepsi are o singură victorie în acest sezon, împotriva Clinceniului, în chiar prima etapă a Ligii I. A mai făcut trei egaluri, cu Chindia, FCSB și Botoșani și a fost învinsă de Mioveni, Farul și FC Argeș. Echipa a arătat bine în ultimele două partide, egalurile cu FCSB și Botoșani, și pare pe

un trend ascendent, lipsa de omogenitate a lotului fiind probabil cauza începutului mai slab de sezon.

- De 14 ori s-au întâlnit Sepsi și Universitatea până astăzi. Ardelenii s-au impus de 4 ori, de 3 ori pe teren propriu și o dată la Craiova. Știința a suferit în ultimele trei întâlniri, când nu a reușit să le marcheze nici măcar un gol adversarilor (0-0, 0-0, 0-2). Ultima noastră victorie împotriva celor din Sfântu Gheorghe datează din startul sezonului trecut, un 1-0 în deplasare cu un gol controversat marcat la final de Elvir Koljic. Prima întâlnire a avut loc pe vremea când Sepsi era încă în liga secundă, în Cupa României, și a fost rezolvată abia în reprizele de prelungiri, cu un gol marcat de Andrei Ivan.
- Universitatea s-ar putea să aibă un avantaj psihologic în fața adversarilor datorită istoricului celor doi antrenori principali. Laurențiu Reghecampf și Leo Grozavu s-au mai întâlnit de 4 ori, când erau antrenori la FCSB, respectiv Botoșani. Echipa lui Reghecampf a câștigat clar trei dintre partide (2-0, 2-0, 4-0) iar una s-a terminat la egalitate (0-0).
- Pe de altă parte, Leo Grozavu are un record excelent împotriva Universității. În cele 12 meciuri directe ale echipelor pregătite de el cu Știința, acesta are 5 victorii (3 cu Botoșani, 2 cu Sepsi), 4 egaluri și 3 înfrângeri.

Piese „grele“, gata de revenire, dar și o absență importantă

Andrei Ivan și Antoine Conte s-au antrenat normal în cantonamentul din Poiana Brașov și sunt amândoi foarte motivați să revină, după o pauză de o lună și jumătate. Amândoi se accidentaseră în derby-ul pierdut cu FCSB, așa că nu au putut fi luați în calcul până acum de Laurențiu Reghecampf, care a venit la echipă exact după acea partidă, în care Dragoș Bon asigurat interimatul, după despărțirea de Marinos Ouzounidis.

Dintre cele două transferuri perfectate la finalul perioadei de achiziții, doar Lyes Houri este și el apt pentru meciul cu Sepsi. Alexandru Crețu a suferit o leziune musculară într-un antrenament de săptămâna trecută, așa că va absenta „o perioadă de maximum 2-3 săptămâni“, după cum a spus chiar Laurențiu Reghecampf la conferința de presă premergătoare partidei din această seară.

„Venim după o perioadă de pregătire foarte bună, în care au revenit Conte și Ivan, iar Koljic este și el din ce în ce mai bine fizic. Avem o singură problemă, cu Alexandru Crețu, care are o problemă musculară. În rest, am avut o perioadă în care echipa s-a antrenat foarte bine și sper ca asta să se vadă pe teren și să obținem cele trei puncte“, a declarat antrenorul Științei.